

den danske Lærerstand en overordentlig levende Interesse for at studere Pædagogik. Det vil sige, at ligesom Hesteopdrættere og Svineopdrættere og alle andre Fagfolk sætter sig ind i, hvad Videnskaben kan lære dem om den formaalstjenlige Fremgangsmaade i deres Fag, saaledes er nu, om end sent, den danske Lærerstand blevet ivrig efter at undersøge, ad hvilke Veje det er mest sandsynligt at komme til et godt Resultat med Barnets Opdragelse. Det priser jeg den danske Lærerstand stærkt for. Jeg vil rose den fra dette Sted, fordi den er kommet ind paa denne overordentlig flittige Bestræbelse for at søge rational Vejledning i den praktiske daglige Gerning. Men saa er det farligt i Øjeblikket at udslynge en saa letsindig Bemærkning som den: at de professionelle Pædagoger jo tidt ikke en Gang kan opdrage Børn. Det er sandt (Klaus Berntsen: Saa er vi enige), ja, men hvad beviser det? Det ærede Medlem kan som sædvanlig ikke se Konsekvensen af sin Tankegang. Det beviser ingen Verdens Ting, for ligesom der er professionelle Pædagoger, som ikke kan opdrage enten deres egne Børn eller de Børn, der betros dem i Klasserne, er der et Utal af Forældre, der, til Trods for, at de ingen Pædagogik har lært, heller ikke kan opdrage deres Børn, og ligeledes er der et uhyre stort Antal Lærere, som heller ikke er i Stand til at undervise Børn, og hvorfor? Af den ganske simple Grund, at Videnskaben er eet, og praktisk Opdragelse er noget ganske andet. Praktisk Opdragelse i Hjemmet og i Skolen er en Kunst. Det er man født til, og er man født Olaf Poulsen, kan man spille Komædie; er man født Taler, kan man tale; er man født Pædagog, kan man opdrage, men er man ikke født Pædagog, har man ikke det specifikke Talent paa dette Omraade, er det en given Ting, at man heller ikke bliver Kunstner i det Fag. Saa bliver man maaske en jævn Arbejder, maaske en Middelmaadighed og maaske en Fuser.

Hvad er det nemlig, den professionelle Pædagogik kan lære os? Den kan give os visse Retningslinier, visse Regler; hvis det ikke misforstaas, vil jeg sige, at det er en Art Gangkurv, men den skal man vokse fra. Hvis man ikke forstaar at bruge denne Vejledning, slaar man ikke til og gør ikke Fyldest. Derfor er jeg enig med det ærede Medlem fra Assens om, at der ikke er noget i Vejen for, at en Mand kan være en glimrende Pædagog, selv om han ikke interesserer sig for videnskabelig Pædagogik, det har man set mange Eksempler paa;

jeg vil godt tro, at det ærede Medlem selv er en fortrinlig Pædagog. Men deraf maa han ikke drage den Slutning, at det med Rette kan siges i den høje Rigsdag, saa det kan vække Misforstaaelse, at det at være professionel Pædagog paa en Maade beklikker en Mand og ligesom gør ham mindre dygtig til at undervise og opdrage Børn, tværtimod. Hvis den danske Lærerstand gaar videre ad den Bane, den er inde paa, og viser forøget Interesse for den videnskabelige Pædagogik, vil hver efter sit Talent vokse ved den Kost, han da faar, og det er Pointen i Sagen. Derfor var den nævnte Udtalelse faktisk saa overordentlig skadelig; og da jeg ved, at det ærede Medlem er interesseret for Opdragelse, er det mig kært, at jeg har givet ham Lejlighed til at udtale, at han naturligvis er ganske enig med mig i, hvad jeg her har sagt.

Dernæst sagde det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen), at Skolens Opgave maatte være at gøre Børnene til gode, retskafne Borgere, og det gjaldt specielt Folkeskolen. Det er ikke forkert, men det er ufuldstændigt. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem fra Assens om, at det blandt andet er Skolens Opgave at gøre Børnene til gode, retskafne Borgere, men det er ikke nok. Man skal ogsaa kunne leve Livet, man skal ogsaa kunne klare sig i Konkurrencen, som ingenlunde bliver mindre i Fremtiden. Derfor skal Folkeskolen ikke alene gøre Barnet til et godt, retskaffent Menneske, men ogsaa gøre det til et dygtigt Menneske, som er i Stand til at skabe Værdier for sig selv og for det hele Samfund. Dette bør man lægge den allerstørste Vægt paa, thi her har vi Generalnævneren for det hele. At gøre Børnene til gode og retskafne Borgere skal vi selvfølgelig stræbe efter i enhver Art af Skole, men naar et Barn kommer ind i den højere Skole, vil alle erkende, at det dog ikke er nok, at det er et godt og retskaffent Menneske, for med den Forkundskab kan man ikke operere nogen, der bliver syg, ikke føre en Sag; dersom man en Gang bliver Jurist. Foruden den almenmenneskelige Egenskab skal der altsaa det til, at man skal have Dygtighed og naturligvis til syvende og sidst en vis speciel Fagdygtighed. Det gælder selvfølgelig ogsaa Folkeskolens Elever i dette Ords snævrere Forstand. De skal f. Eks. være Landmænd eller arbejde i Landmænds Tjeneste. Det er da ikke nok, at de er gode og retskafne, men de skal ogsaa være dygtige, saaledes at de, hvis de er selvstændige Ejere, kan faa noget ud af deres Ejendom, og arbejder de for andre, maa